

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1997/2006

z dnia 19 grudnia 2006 r.

zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2092/91 w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz znakowania produktów rolnych i środków spożywczych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konieczne jest kontynuowanie realizacji Europejskiego planu działania na rzecz żywności ekologicznej i rolnictwa ekologicznego w oparciu o konkretne środki, mając na uwadze zapewnienie uproszczenia i ogólnej spójności.
- (2) Dozwolone powinno być wprowadzanie na rynek wspólnotowy produktów ekologicznych przywożonych do Wspólnoty po opatrzeniu ich etykietą – jako produktów rolnictwa ekologicznego – jeżeli zostały one wyprodukowane zgodnie z zasadami produkcji oraz z zastrzeżeniem mechanizmów kontroli, które są zgodne lub równoważne z prawodawstwem wspólnotowym.
- (3) Państwa trzecie, których normy produkcji i mechanizmy kontroli są równoważne z normami i mechanizmami stosowanymi we Wspólnocie powinny zostać uznane, oraz powinien zostać opublikowany ich wykaz. Powinny zostać również uznane jednostki kontrolujące lub organy kontroli właściwe do przeprowadzania kontroli w państwach, które nie są ujęte w wykazie uznawanych państw trzecich, oraz powinien zostać sporządzony ich wykaz. Podmioty gospodarcze z państw trzecich produkujące z bezpośrednim zachowaniem przepisów wspólnotowych, powinny mieć możliwość poddania swojej działalności kontroli jednostek kontrolujących i organów kontroli uznanych przez Komisję jako właściwe do tego celu.

(4) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2092/91 z dnia 24 czerwca 1991 r. w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz znakowania produktów rolnych i środków spożywczych ⁽²⁾, państwa członkowskie mogą do dnia 31 grudnia 2006 r. pod pewnymi warunkami wydawać importerom zezwolenia na wprowadzenie na rynek wspólnotowy konkretnych produktów. Aby umożliwić zastąpienie tego systemu przywozu nowym systemem, powinno zostać ono zmienione.

(5) Aby zapobiec zakłóceniom handlu międzynarodowego, konieczne jest przedłużenie możliwości wydawania przez państwa członkowskie importerom zezwoleń na wprowadzanie na rynek wspólnotowy produktów w drodze indywidualnych decyzji, do czasu wprowadzenia środków niezbędnych do funkcjonowania nowego systemu, w szczególności środków dotyczących uznawania jednostek kontrolujących i organów kontroli uprawnionych do przeprowadzania kontroli w tych państwach trzecich.

(6) Rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 powinno w związku z tym zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2092/91 wprowadza się następującą zmianę:

1) art. 10 ust. 1 lit. b) otrzymuje następujące brzmienie:

„b) podlegają systemowi kontroli, o którym mowa w art. 9, lub zostały przywiezione zgodnie z art. 11;

jednakże w przypadku produktów przywiezionych zgodnie z art. 11 ust. 6 wdrożenie systemu kontroli musi być zgodne wymogami równoważnymi wymogom przewidzianym w art. 9, a w szczególności w jego ust. 4.”;

⁽¹⁾ Opinia wydana dnia 28 września 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 198 z 22.7.1991, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 780/2006 (Dz.U. L 137 z 25.5.2006, str. 9).

2) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Produkt przywieziony z państwa trzeciego może być wprowadzony na rynek wspólnotowy i opatrzony etykietą z oznaczeniem odnoszącym się do metod produkcji ekologicznej, pod warunkiem że:

- a) produkt ten jest zgodny z przepisami art. 5 i 6 niniejszego rozporządzenia;
- b) wszystkie podmioty gospodarcze, w tym eksporterzy, poddały swoją działalność kontroli jednostki kontrolującej lub organu kontroli uznanym zgodnie z ust. 2; oraz
- c) dane podmioty gospodarcze są w stanie w każdym momencie dostarczyć importerom lub organom krajowym dokumentację umożliwiającą ustalenie podmiotu gospodarczego, który dokonał ostatniej operacji, oraz rodzaju lub zakresu produktów pod jego kontrolą, a także umożliwiającą sprawdzenie przestrzegania przez ten podmiot gospodarczy przepisów lit. a) i b) oraz sprawdzenie okresu ważności.

2. Komisja uznaje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, jednostki kontrolujące i organy kontroli, o których mowa w ust. 1 lit. b), w tym jednostki kontrolujące i organy kontroli, o których mowa w art. 9, za uprawnione do przeprowadzania kontroli i wydawania dokumentacji, o której mowa w ust. 1 lit. c), w państwach trzecich oraz sporządza wykaz tych jednostek kontrolujących i organów kontroli.

Jednostki kontrolujące spełniają wymogi określone w odpowiedniej europejskiej normie EN 45011 lub w najnowszej wersji przewodnika ISO 65 pt. „Ogólne wymogi dla jednostek prowadzących systemy certyfikacji produktów” opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, seria C. Jednostki kontrolujące są poddawane regularnym ocenom na miejscu, monitorowaniu i wieloletnim ponownym ocenom ich działalności przez podmiot akredytujący.

Oceniając wnioski w sprawie uznania, Komisja zwraca się do jednostki kontrolującej lub organu kontroli o przedstawienie wszelkich niezbędnych informacji. Komisja może także powierzyć ekspertom zadanie przeprowadzenia na miejscu analizy zasad produkcji i czynności kontrolnych przeprowadzanych w państwie trzecim przez daną jednostkę kontrolującą lub dany organ kontroli.

Uznane jednostki kontrolujące lub organy kontroli przedstawiają sprawozdania oceniające – wydane przez podmiot akredytujący lub, w stosownych przypadkach, właściwy organ – w sprawie regularnych ocen na miejscu, monitorowania i wieloletnich ponownych ocen ich działalności.

Na podstawie tych sprawozdań oceniających Komisja, wspomaganą przez państwa członkowskie, zapewnia właściwy nadzór uznanych jednostek kontrolujących i organów kontroli przez regularne przeglądy zasadności ich uznania. Charakter sprawowanego nadzoru jest określany na podstawie oceny ryzyka wystąpienia nieprawidłowości lub naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia.

3. Produkt przywieziony z państwa trzeciego może być również wprowadzony na rynek wspólnotowy i opatrzony etykietą z oznaczeniem odnoszącym się do metod produkcji ekologicznej, pod warunkiem że:

- a) produkt został wyprodukowany zgodnie z normami dotyczącymi produkcji, które są równoważne normom określonym w art. 5 i 6 dla produkcji ekologicznej we Wspólnocie;
- b) podmioty gospodarcze zostały poddane środkom kontroli równoważnym wobec środków, o których mowa w art. 8 i 9 i środki te były stale i skutecznie stosowane;
- c) na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji w państwie trzecim podmioty gospodarcze poddały swoją działalność kontroli w ramach systemu kontroli uznanego zgodnie z ust. 4 lub kontroli ze strony jednostki kontrolującej lub organu kontroli uznanych zgodnie z ust. 5; oraz
- d) produkt posiada świadectwo kontroli potwierdzające, że spełnia on warunki określone w niniejszym ustępie, wydane przez właściwe organy lub jednostki kontrolujące lub organy kontroli państwa trzeciego uznane zgodnie z ust. 4 lub przez jednostkę kontrolną lub organ kontrolny uznany zgodnie z ust. 5.

Oryginał świadectwa, o którym mowa w niniejszym akapicie, musi towarzyszyć towarom podczas ich transportu do obiektów pierwszego odbiorcy. Później importer musi przechowywać świadectwo do dyspozycji jednostki kontrolującej lub, w stosownych przypadkach, organu kontroli, przez co najmniej dwa lata.

4. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, Komisja może uznać państwa trzecie, których system produkcji jest zgodny z normami równoważnymi normom określonym w art. 5 i 6 i których mechanizmy kontroli zapewniają skuteczność równoważną mechanizmom określonym w art. 8 i 9, oraz może sporządzić wykaz tych państw. Ocena równoważności powinna uwzględniać wytyczne CAC/GL 32 Kodeksu żywnościowego (*Codex Alimentarius*).

Oceniając wnioski w sprawie uznania, Komisja zwraca się do państwa trzeciego o dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji. Komisja może powierzyć ekspertom zadanie sprawdzenia na miejscu zasad produkcji i mechanizmów kontroli danego państwa trzeciego.

Do dnia 31 marca każdego roku uznane w ten sposób państwa trzecie wysyłają Komisji związane sprawozdanie roczne dotyczące wprowadzenia w życie i egzekwowania przepisów dotyczących ich mechanizmów kontroli.

Na podstawie informacji zawartych w tych sprawozdaniach rocznych Komisja, wspomagana przez państwa członkowskie, zapewnia właściwy nadzór uznanych państw trzecich poprzez regularne przeglądy zasadności ich uznania. Charakter nadzoru jest określany na podstawie oceny ryzyka wystąpienia nieprawidłowości lub naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia.

5. W odniesieniu do produktów, które nie zostały przywiezione na mocy ust. 1 ani nie zostały przywiezione z państwa trzeciego uznanego na mocy ust. 4, Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, uznać jednostki kontrolujące i organy kontroli, w tym jednostki kontrolujące i organy kontroli, o których mowa w art. 9, za uprawnione do przeprowadzania kontroli i wydawania świadectw w państwach trzecich do celów ust. 3 oraz sporządzić wykaz tych jednostek kontrolujących i organów kontroli. Ocena równoważności powinna uwzględniać wytyczne CAC/GL 32 Kodeksu żywnościowego (*Codex Alimentarius*).

Komisja rozpatruje wszelkie wnioski w sprawie uznania przedłożone przez jednostkę kontrolującą lub organ kontroli w państwie trzecim.

Oceniając wnioski w sprawie uznania, Komisja zwraca się do jednostki kontrolującej lub organu kontroli o przedstawienie wszelkich niezbędnych informacji. Jednostka kontrolująca lub organ kontroli są poddawane regularnym ocenom na miejscu, monitorowaniu i wieloletnim ponownym ocenom ich działalności przez podmiot akredytujący lub, w stosownych przypadkach, właściwy organ. Komisja może powierzyć ekspertom zadanie przeprowadzenia na miejscu analizy zasad produkcji i czynności kontrolnych przeprowadzanych w państwie trzecim przez daną jednostkę kontrolującą lub organ kontroli.

Uznane jednostki kontrolujące lub organy kontroli przedstawiają sprawozdania oceniające – wydane przez podmiot akredytujący lub, w stosownych przypadkach, właściwy organ – w sprawie regularnych ocen na miejscu, monitorowania i wieloletnich ponownych ocen ich działalności.

Na podstawie tych sprawozdań oceniających Komisja, wspomagana przez państwa członkowskie, zapewnia właściwy nadzór uznanych jednostek kontrolujących i organów kontroli poprzez regularne przeglądy zasadności ich uznania. Charakter nadzoru określany jest na podstawie

oceny ryzyka wystąpienia nieprawidłowości lub naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów przyjętych na jego podstawie.

6. W okresie rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia 2007 r., a kończącym się 12 miesięcy po opublikowaniu pierwszego wykazu jednostek kontrolujących i organów kontroli uznanych zgodnie z ust. 5, właściwe organy państwa członkowskiego mogą udzielić zezwolenia importerom w tym państwie członkowskim, w którym importer powiadomił o swojej działalności zgodnie z art. 8 ust. 1, na wprowadzanie do obrotu produktów przywiezionych z państw trzecich nieuwzględnionych w wykazie, o którym mowa w ust. 4, pod warunkiem że importer przedstawi wystarczające dowody spełnienia warunków, o których mowa w ust. 3 lit. a) i b). Jeżeli warunki przestają być spełniane, zezwolenie zostaje wycofane w trybie natychmiastowym. Zezwolenia wygasają najpóźniej 24 miesiące po opublikowaniu pierwszego wykazu jednostek kontrolujących i organów kontroli uznanych zgodnie z ust. 5. Przywożony produkt powinien posiadać świadectwo kontroli wydane przez jednostkę lub organ, które zostały zatwierdzone w odniesieniu do wydawania świadectw kontroli przez właściwy organ państwa członkowskiego wydającego zezwolenie. Oryginał świadectwa musi towarzyszyć towarom podczas ich transportu do obiektów pierwszego odbiorcy; później importer musi przechowywać świadectwo do dyspozycji jednostki kontrolującej lub, w stosownych przypadkach, organu kontroli przez co najmniej dwa lata.

Każde państwo członkowskie informuje inne państwa członkowskie i Komisję o każdym zezwoleniu wydanym na mocy niniejszego ustępu, w tym o odpowiednich normach produkcji i o mechanizmach kontroli.

Na wniosek państwa członkowskiego lub z inicjatywy Komisji zezwolenie wydane na mocy niniejszego ustępu jest badane przez komitet, o którym mowa w art. 14. Jeżeli w wyniku badania okaże się, że warunki, o których mowa w ust. 3 lit. a) i b) niniejszego artykułu nie są spełnione, Komisja zwraca się do państwa członkowskiego, które wydało zezwolenie, o jego wycofanie.

Wszelkie zezwolenia na wprowadzenie do obrotu produktów przywiezionych z państwa trzeciego, które zostały wydane importerowi przed dniem 31 grudnia 2006 r. przez właściwy organ odpowiedniego państwa członkowskiego na mocy niniejszego ustępu zachowują ważność nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2007 r.

7. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, a w szczególności dotyczące:

a) kryteriów i procedur, których należy przestrzegać przy uznawaniu państw trzecich i jednostek kontrolujących lub organów kontroli, w tym publikacji wykazów uznanych państw trzecich i jednostek kontrolujących lub organów kontroli; oraz

- b) dokumentacji, o której mowa w ust. 1 oraz świadectwa, o którym mowa w ust. 3 lit. d) i ust. 6 niniejszego artykułu, z uwzględnieniem korzyści płynących z wydawania świadectw elektronicznych gwarantujących zwiększoną ochronę przeciwko fałszerstwom.”;
- 3) w art. 16 ust. 3 skreśla się drugi akapit;
- 4) w pkt C załącznika III wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„— pierwszy odbiorca oznacza osobę fizyczną lub prawną, o której mowa w art. 11 ust. 3 lit. d) i w art. 11 ust. 6, której dostarczana jest przesyłka i która otrzymuje ją w celu dalszego przetworzenia lub wprowadzenia na rynek wspólnotowy.”;

- b) w pkt 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Jednostka kontrolująca lub organ kontroli dokonuje kontroli towaru i dokumentacji finansowej wymienionej w sekcji C pkt 2 oraz świadectwa kontroli, o którym mowa w art. 11 ust. 3 lit. d) lub w art. 11 ust. 6, oraz dokumentacji, o której mowa w art. 11 ust. 1.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 19 grudnia 2006 r.

W imieniu Rady
J. KORKEAOJA
Przewodniczący
